

www.jollibread.com

© Del text: 2003, Miquel Arguimbau Latorre

© D'aquesta edició:

2016, Santillana Infantil y Juvenil, S. L. i Grup Promotor, S. L.

Frederic Mompou, 11 (Vila Olímpica)

08005 Barcelona

Telèfon: 93 230 36 00

ISBN: 978-84-16661-43-5

Dipòsit legal: M-39.209-2015

Printed in Spain – Imprès a Espanya

Primera edició: abril de 2016

Més de 9 edicions publicades en Grup Promotor

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Julia Ortega i Álvaro Recuenco

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Si en necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment, adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org).

L'estàtua sense rostre

Miquel Arguimbau

Il·lustració de la coberta de Susanna Campillo

jollibre

*Vull agrair l'ajut de l'Adriana González,
la Guida Planes i el Pere Martí.*

*A la Loli, el Dani, el Miquel i el Xavi,
pel seu amor.*

Al Jordi Esquiús, l'amic.

Des que va obrir els ulls per veure el món sobre el ventre de la Tiye, la seva mare, l'Amed havia estat immensament feliç.

Del seu país, ocupat majoritàriament per sorra del desert, l'Amed només en coneixia una petita part, aquella que era blava per l'aigua del riu i verda, meravellosament verda, un jardí immens i perenne al qual donava vida el Nil.

El seu pare, en Mose, era un home molt respectat, serè i estudiós, que tornava molt tard a la llar i ho feia carregat de papirs plens de dibuixos als quals dedicava l'atenció després de rentar-se i sopar.

La Tiye era el refugi i el consol de tots dos.

El jove Jeruef era molt més que un simple membre del servei.

Des de l'habitació, l'Amed podia veure les estrelles i sentir un murmurí singular, el so més agradable des-

prés de la veu de la Tiye: era el Nil, incansable, saltant sobre les pedres, acariciant les ribes.

El moment del dia en què l'Amed era més feliç era quan el Sol, Ra, enorme i vermell, tebi, deixava de brillar en el cel per descendir majestuós cap al seu refugi nocturn, allà, a l'altra riba.

En aquestes hores, després de l'estudi, l'Amed tenia permís per apropar-se al Nil a pescar.

Aquell dia, quan s'acostava a casa amb un cistell ple de peixos, l'Amed va observar més activitat de l'habitual. Envoltats a una certa distància d'uns quants camperols curiosos, tres carros amb el segell del faraó, guardats per joves soldats amb els seus uniformes enlluernadors i presidits pels cavalls més formosos que mai havia vist, es trobaven prop de l'entrada. Què hi feien? Què passava?

Curiós, va agafar el cistell amb les dues mans i va accelerar el pas. El sol, a l'esquena, li regalava els últims raigs i, com si un d'aquests la il·luminés només a ella, l'Amed va veure la seva mare que s'apropava de pressa.

–Amed, fill, corre, vine...

–Ajuda'm amb el cistell, mama!

–Deixa'l a terra. En Jeruef vindrà a buscar-lo!

Així ho va fer, l'Amed, per córrer la curta distància que el separava de la Tiye i abraçar-la. Ella el va correspondre, i tot seguit es va ajupir mentre li parlava i amb les mans intentava arreglar el pentinat desordenat i els vestits del seu únic fill.

12 –Vull que entris a casa. En Jeruef ja t'ha preparat el bany i la roba neta. No t'hi adormis. Vés ràpid. Hi ha una persona que has de conèixer.

Sense perdre temps, es van encaminar cap als carros. L'Amed volia fer preguntes, però ella li aclariria els dubtes sense necessitat de sentir-les.

–Ha vingut en Mermepthah, un dels fills del nostre faraó Ramsès. Està parlant amb el teu pare i després soparà amb nosaltres.

–Un fill del faraó a casa nostra? Podré jugar amb ell?

La Tiye va somriure amorosament.

–No, fill, no. A en Mermepthah ja li ha passat l'època dels jocs. Ara compleix amb orgull la noble tasca de ser qui és. Diuen que el seu pare pensa en ell com a successor, però qui ho sap, en Mermepthah té germans i el seu destí encara no està decidit pels déus.

Quan van entrar al pati de casa, en Jeruef els esperava.

–Vigila que no perdi el temps, Jeruef –va dir la Tiye.

–T'agradaria ser soldat? –va preguntar l'Amed.

–Soldat? –En Jeruef va deixar anar una riallada–. M'agradaria ser faraó!

–Tu pots ser faraó?

–No. Era una broma. A més, no sé si m'agradaria ser faraó. Et dic el que m'agradaria fer? M'agradaria dedicar-me al que fa el teu pare.

–I què fa el meu pare, Jeruef?

En Jeruef va parlar amb un to d'admiració:

–El teu pare és molt intel·ligent, sap secrets que desconeix el propi Ramsès. –Els ulls de l'Amed es van obrir com dues llunes plenes.– Sí, sí, creu-me, petit amo. És per això que el teu pare és tan apreciat pel faraó. El teu pare, Amed, és un geni... Pensa una mica. És un home fort, però qualsevol soldat el veneraria si se li enfrontés. És fort perquè és savi. Ell no pot vèncer un lleó com qualsevol dels generals de Ramsès, però el teu pare doma els elements més poderosos de la naturalesa. Pot fer-ho un general? No!

L'Amed s'havia quedat immòbil escoltant en Jeruef.

–Ja veig que no m'entens, xicot. Vinga, acaba de vestir-te que t'estan esperant.

–Vull que m'expliquis el que fa el meu pare!

–No et preocupis, Amed. Ho descobriràs sense adonar-te'n. I si no ho fas, ja t'ho explicaré quan anem a pescar.

14

–Digue-m'ho ara, Jeruef!

En Jeruef es va posar les mans al cap.

–Ah, Amed, la teva impaciència per conèixer les coses em diu que estàs abandonant la infància! –va exclamar en Jeruef–. El teu pare, l'admirat Mose, aixeca temples i palaus, doma la pedra, l'encloa, li dóna forma, els seus dibuixos són el secret de l'equilibri, les seves mans posseeixen una sensibilitat estranya, i en el seu cap –va dir tocant el de l'Amed– guarda allò que si jo conegués seria feliç!

Quan en Mose va veure l'Amed, s'hi va apropar i el va dur fins a en Mermeptah, el fill del faraó. L'Amed buscava la mirada de la seva mare.

Ella la hi va tornar amb un somriure suau que va tranquil·litzar el xicot.

–Aquest és el nostre fill Amed –va dir en Mose.

En Mermeptah, que estava dret, li va posar les mans enormes sobre l'espatlla i les va estrènyer amb força i delicadesa alhora.

–Pots sentir-te orgullós dels teus pares, Amed. I aprèn-ne. Mai no t'aconsellaran malament. La prudència i la saviesa que posseeixen han de ser la teva guia.

15

L'Amed va trontollar, torbat per tanta confiança vessada pel convidat. Sense saber exactament què deia, va pronunciar unes paraules plenes de sinceritat juvenil:

–És molt difícil fer el que diu, senyor. Especialment pel que fa al meu pare, ja que surt aviat al matí i torna tard, gairebé de nit.

La Tiye i en Mose es van intercanviar mirades d'astorament, que van ser interrompudes per una gran riallada d'en Mermeptah.

–Gran reflexió! Mose, porta'l a la teva missió.

–Res no m'alegraria tant, senyor!

–És la meva recompensa a la teva lleialtat i dedicació. La teva bella esposa i el vostre fill han

d'acompanyar-te en aquest llarg viatge, que ha de servir, a més de pel que tu ja saps, perquè l'Amed tingui el pare més a prop. I emporta't també els criats que necessitis perquè l'ordre de la teva família no s'alteri. Només així, la teva ment podrà seguir concentrada en la missió que t'he encomanat. M'agradaria tant acompanyar-vos, però haig de quedar-me prop del faraó.

El gest d'en Mermepthah es va enfosquir lleument.

–Senyor –va dir la Tiye–, el sopar ens espera.

La visita d'un dels fills del faraó havia provocat tant entusiasme a l'Amed que no podia agafar el son. El xicot s'havia quedat impressionat per en Mermepthah, però encara més per l'interès que mostrava per tot el que deia el seu pare. Com podia ser que el possible successor de Ramsès li preguntés tantes coses? No era el d'en Mermepthah, el mateix entusiasme que mostrava en Jeruef? Eren certes les paraules del criat i amic quan li va dir que el seu pare era un geni? Però l'insomni també

tenia una altra justificació. En el comiat, en Mermeptah havia besat amb delicadesa les galtes de la Tiye, havia abraçat amb força en Mose i després s'havia dirigit a l'Amed per dir-li:

«Amed, fill de l'amor de la Tiye i en Mose, que Ra et regali la felicitat que ells senten per tenir-te. Que, quan tinguis la meva edat, hakis heretat ja la noblesa i el talent del teu pare, la sensibilitat i la intel·ligència de la teva mare. Per a mi jo voldria el teu destí, engendrat en la benaurança d'una família com la teva.»

17

I encara hi havia un altre motiu pel qual el son no aconseguia vèncer la inquietud de l'Amed. Aquell llarg viatge que estaven a punt d'iniciar amb l'arribada dels primers raigs de sol. Un llarg viatge en què desitjava amb totes les forces la companyia d'en Jeruef. Hi hauria en Jeruef entre els escollits?

–Som-hi, dormilega, aixeca't per gaudir d'un dia que no oblidaràs mai. Dedicam el primer somriure, que me'l mereixo. Des de l'alba que et preparo tot allò que pots necessitar... Amed, desperta't!

–Tinc son...

L'Amed va respondre quasi inconscientment a en Jeruef, però de sobte semblava que li hagués caigut al damunt un raig d'aigua fresca. Es va aixecar d'un salt.

–Véns amb nosaltres? –va preguntar impacient.

18

–És clar que sí, Amed –va dir en Jeruef; els ulls li brillaven per l'emoció–. Tinc la certesa que alguna cosa molt gran ens espera, Amed. La meua intuïció em diu que sempre més hi haurà un abans i un després d'aquest dia.

En Jeruef es va acostar a la finestra per on entrava un aire net i des de la qual es veia el blau, encara fosc, del Nil.

–Mira, Amed, mira, mai abans no havia vist unes naus tan formidables!

L'Amed es va abocar a la finestra i va mirar cap on assenyalava en Jeruef. A la riba, dues embarcacions daurades semblava que esperessin algú, com si la nit les hagués deixat com un regal. Malgrat la llunyania, es podia veure una gran activitat a bord i al moll improvisat, un anar i venir d'homes carregats d'enormes embalums.

–Sens dubte, Amed, aquestes naus formen part de la flota personal de Ramsès i de la seva família.

–I què hi fan, allà?

–Hi navegarem.

Durant uns segons tots dos van contemplar aquelles meravelles sense dir res. Fou en Jeruef qui va trencar el silenci.

–Hi viatjarem... si ens afanyem. Corre, Amed, el teu pare m’ha demanat que no ens endarrerim gens.

–Però, on anem Jeruef?

–D’aquesta pregunta, no en tinc la resposta!

El sol havia abandonat definitivament el seu llit per acolorir tot el que il·luminava, quan l’Amed i en Jeruef van pujar a una de les naus acompanyats per la Tiye.

–I el pare?

–Aviat serà amb nosaltres, fill.

Quan van trepitjar la coberta, un home d’aspecte militar va donar ordres a dos soldats. Aquests no van dubtar ni un instant: van agafar l’equipat-

ge que portava en Jeruef i li van fer un gest perquè els seguís. L'Amed, nerviós i expectant, mirava a una banda i a l'altra i tot el que veia l'impressionava cada vegada més.

20 –Escolta, Amed –va dir la seva mare mentre li acariciava l'espatlla–, serem lluny de casa molt de temps. El teu pare té una missió per complir. En Jeruef sempre serà al teu costat quan jo no pugui fer-ho. Sigues prudent a bord i quan baixem de la nau. Sigues pacient en l'espera i generós en la col·laboració.

–Però, quin és el nostre destí?

–El nostre destí és ser prop del teu pare; el lloc ara no importa, és el motiu el que mereix ser tingut en compte, i el teu pare ens ho dirà quan ell cregui que ho pot fer.

Per fi, l'enrenou de la riba es va acabar. El pare de l'Amed va pujar a bord acompanyat per un home de la seva mateixa edat que havia controlat totes les feines. L'Amed havia comptat cinquanta soldats, que majoritàriament havien embarcat a la segona nau, mentre que uns dotze ho havien fet en la mateixa que ell. En Mose i aquell home es van acostar a l'Amed i la Tiye. Mentre ho feien, l'Amed

va veure una cicatriu enorme en un dels braços de la persona que parlava amb el seu pare. Tenia un rostre que li donava un aspecte dur i els músculs dels seus braços demostraven que es tractava d'un ésser físicament molt poderós.

–És l'hora de marxar –va dir en Mose–. Estem en mans d'un dels homes de confiança del nostre faraó, el general Yassir. Ell ens portarà fins al nostre destí.

21

L'Amed no s'ho podia creure. Primer, hi havia hagut la visita d'un dels fills del faraó, i ara un dels seus generals s'inclinava respectuosament cap a la seva mare. Però la seva sorpresa fou encara més gran quan el general el va mirar a ell esbossant un somriure enorme.

–Així que tu ets l'Amed! Tant de bo aquest viatge et permeti conèixer els secrets més ben guardats del Nil, però no oblidis mai que molts d'aquests secrets són més perillosos que el tall d'una espasa, la punta d'una llança o la boca d'un codril. I ara heu d'excusar-me. Haig de donar les ordres oportunes per iniciar el viatge.

